

0

Φίλιππος γεννήθηκε πριν μερικά χρόνια, ένα γλυκύτατο, μελαχρινό αγοράκι με πλακουτσωτή μυτούλα, δύο εκφραστικά καστανά μάτια και μια τούφα μαύρα μαλλιά στο στρογγυλό κεφαλάκι του.

Τον αγαπούσε το Φίλιππο η μαμά του. Τον αγαπούσε πολύ.
Πριν ακόμα τη μέρα των γενεθλίων του. Από τότε που ο γιατρός για πρώτη φορά είπε πως ο μεγάλος τους γιος θα αποκτούσε αδελφάκι.
Από τότε που για πρώτη φορά έμαθε πως το παιδάκι αυτό θα είναι αγόρι και θα είναι λίγο διαφορετικό από τα υπόλοιπα.

Ο Φίλιππος γεννήθηκε με το σύνδρομο Down, καθώς στα κύτταρά του βρέθηκε από λάθος, ούτε δικό του, ούτε της μαμάς του, ούτε του μπαμπά του, ένα χρωμόσωμα, έτσι το λένε οι γιατροί, περίσσιο.

Ένα τσιμπιδάκι σπασμένο στη μέση και μπλεγμένο σαν γαλλική κοτσίδα. Άμα το δεις, έτσι μοιάζει.

Το ξέρετε αυτό το σύνδρομο. **Είναι αυτό που κάνει τα παιδάκια χαριτωμένα, γλυκά και χαμογελαστά, όπως, όλοι οι γονείς θα ήθελαν τα παιδιά τους.**

Υπάκουα και καλοσυνάτα. Τέτοιο παιδί ήταν και ο Φίλιππος.

Είχε όμως και μερικά προβλήματα στο μικρό κορμάκι του. Η καρδούλα του, τα ματάκια του, το στομαχάκι του, το μυαλουδάκι του. Όμως τα έβγαζε πέρα.

Ήταν, βλέπετε, και η μαμά του που τον αγαπούσε.

Ήταν και ο μπαμπάς που φρόντιζε για ό,τι χρειαζόταν.

Καθώς περνούσαν τα χρόνια, πολλές ήταν οι φορές που συναντούσε ο Φίλιππος τα μάτια των γύρω του ερευνητικά και περίεργα, με μια μελαγχολική έκφραση.

Δεν έδινε ιδιαίτερη σημασία, χαμογελούσε και αμέσως έτρεχε να συναντήσει δυο άλλα μάτια, που μόνο αγάπη του πρόσφεραν.

Στο Φίλιππο άρεσε το παιχνίδι, του άρεσε και το σχολείο, μα πιο πολύ χαιρόταν το Κυριακό, στην Εκκλησία.

Πρωτοπήγε πριν ακόμα ξεκινήσει το σχολείο, το κανονικό, και τώρα, τέσσερα χρόνια μετά, συνέχιζε να πηγαίνει με χαρά και συνέπεια κάθε Κυριακή.

Όμως στην τάξη δεν ήταν μόνος του. Πώς θα μπορούσε άλλωστε;

Μαζί του ήταν άλλα οκτώ εννιάχρονα παιδάκια, αγόρια και κορίτσια.

Και ξέρετε πώς είναι μερικές φορές τα εννιάχρονα παιδάκια και πόσο επιθετικά και σκληρά μπορούν να γίνουν με κάποιον αλλιώςτικο, κάποιον διαφορετικό, κάποιον ξεχωριστό.

Η δασκάλα τους ήταν ευαίσθητη και στοργική.

Αγαπούσε όλα τα παιδιά, μα είχε φυλαγμένη λίγη συμπάθεια περισσότερη για το Φίλιππο. Προσπαθούσε και είχε βοηθήσει πολύ ώστε μέσα στο ατίθασο αυτό μελίσσι να υπάρχει αγάπη και κατανόηση.

Μάθαιναν μαζί, γελούσαν μαζί, έπαιζαν μαζί και στ' αλήθεια νοιάζονταν ο ένας για τον άλλο, αν και δεν το 'λεγαν φωναχτά.

Τα εννιάχρονα παιδιά σπάνια κάνουν κάτι τέτοιο.

Πάντα όμως υπήρχε μία εξαίρεση σε όλα αυτά.

Ο Φίλιππος δεν ήταν ή δεν μπόρεσε ποτέ να γίνει αληθινό μέλος της ομάδας.

Δεν το είχε διαλέξει, ούτε το ήθελε να είναι διαφορετικός. Απλά ήταν.

Και δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να το αλλάξει.

Την πρώτη Κυριακή μετά το Πάσχα, η δασκάλα είχε μια θαυμάσια ιδέα.

Αφού πρώτα βρήκε εννέα ξύλινα αβγά, από αυτά που μπορεί κανείς εύκολα να ανοίξει και έπειτα να ξανακλείσει, τα έβαψε με ωραία χρώματα και τα έφερε στα παιδιά. Εκείνα κατενθουσιάστηκαν και η χαρά τους έγινε μεγαλύτερη, όταν αυτό

που από την αρχή περίμεναν έγινε πραγματικότητα, όταν η δασκάλα μοίρασε τα αυγά, ένα για τον καθένα και την καθεμιά.

Ήταν μια υπέροχη ανοιξιάτικη μέρα, ξέχασα να σας πω πως ο Φίλιππος έμενε σε μια μικρή πόλη και η εκκλησία είχε προαύλιο με ένα μεγάλο, όμορφο και ανθοστόλιστο κήπο. Η συμφωνία ήταν να έβγαιναν όλοι έξω και να επέστρεφαν αφού είχαν βρει και βάλει μέσα στο αυγό τους το δικό τους σύμβολο για τη νέα ζωή.

Η δασκάλα δεν πρόλαβε να τελειώσει και τα παιδιά με φωνές και ποδοβολητό όρμησαν βιαστικά προς την αυλή, καθώς σε δέκα λεπτά θα έπρεπε να είχαν γυρίσει. Μετά από λίγο ήταν πάλι όλοι μαζί στην τάξη.

Τα αυγά, κλειστά επάνω στην έδρα και τα παιδιά με ιδρωμένα ταμετωπάκια τους και τα μάγουλα κατακόκκινα, κατάκοπα αλλά χαρούμενα, στις θέσεις τους.

Η δασκάλα άνοιξε το πρώτο αυγό. Ένα λουλούδι!

Το μικρό ακροατήριο ζητωκραύγασε.

Μετά άνοιξε ένα άλλο. Μια πολύχρωμη μικρή πεταλούδα φάνηκε και αμέσως άρχισε να πετά ανάμεσα στα χαμογελαστά μουτράκια τους.

«Θαυμάσια. Υπέροχα»

φώναξαν τα κορίτσια, καθώς για τα αγόρια ξέρετε, είναι κάπως δύσκολο να πουν, πόσο μάλλον να φωνάξουν κάτι τέτοιο για πράγματα σαν κι αυτό.

Έπειτα άνοιξε ένα τρίτο.

Μέσα ήταν μια πέτρα. Κάποιοι γέλασαν με νόημα, άλλοι είπαν:

«Πώς μπορεί μια πέτρα να συμβολίζει τη νέα ζωή; Κάποιο λάθος θα έγινε».

Τότε, ένα γεροδεμένο παιδί σηκώθηκε χωρίς δισταγμό και είπε:

«Αυτό είναι το δικό μου αυγό. Ήξερα πως όλοι θα βάζατε μέσα λουλούδια, φύλλα, ζουζούνια, πεταλούδες και πράγματα σαν κι αυτά.

Γι' αυτό κι εγώ διάλεξα και έβαλα μία πέτρα. Άλλωστε για μένα, αυτό είναι νέα ζωή». Όλοι γέλασαν και χάρισαν στο συμμαθητή τους ένα ζεστό χειροκρότημα.

Έπειτα η δασκάλα, αφού είπε μερικά για τη σοφία των παιδιών αλλά και για το τι συμβολίζει η πέτρα, **άνοιξε το επόμενο. Ησυχία απλώθηκε στην τάξη.**

Το αυγό ήταν άδειο.

Κάποιος μάλλον δεν είχε καταλάβει καλά τις οδηγίες.

«Είναι άδικο! Είναι ανόητο! Το αυγό είναι άδειο! Κάποιος τα έκανε θάλασσα!» άρχισαν όλοι να διαμαρτύρονται μετά από λίγες στιγμές αμηχανίας.

Εκείνη την ώρα η δασκάλα ένωσε κάποιον να τραβά τη ζακέτα της και κοίταξε κάτω. **«Είναι δικό μου»** είπε ο Φίλιππος. **«Είναι δικό μου».**

Τα παιδιά αμέσως αντέδρασαν: **«Ποτέ δεν κάνεις τίποτα σωστό Φίλιππε. Το αυγό είναι άδειο».**

«Το έκανα σωστά» απάντησε ο Φίλιππος με τη γλυκιά φωνούλα του πιο σταθερή από ποτέ.

«Τοέκανα σωστά. Ο τάφος είναι άδειος. Ο Χριστός αναστήθηκε. Ο τάφος είναι άδειος».

Επικράτησε απόλυτη ησυχία, μια ησυχία όμορφη, γλυκιά και ζεστή.

Η δασκάλα με χαμηλωμένη τη φωνή, που λίγο έτρεμε, και μάτια γυαλιστερά ευχαρίστησε το Φίλιππο και ζήτησε από τους υπόλοιπους να κάνουν το ίδιο.

Από εκείνη τη στιγμή τα πάντα ήταν διαφορετικά.

Δεν ξέρω αν πιστεύετε στα θαύματα, αλλά ένα τέτοιο συνέβη εκείνη την ημέρα. Από εκείνη τη στιγμή ο Φίλιππος έγινε ένα αληθινό μέλος της χαρούμενης και ατίθασης αυτής ομάδας.

Ο Φίλιππος πέθανε πέρυσι το καλοκαίρι.

Οι γονείς ήξεραν πως το κορμάκι του ήταν πιο ευαίσθητο και εύθραυστο από των άλλων παιδιών.

Κι έτσι τον Ιούλιο, όταν όλα ή μάλλον τα περισσότερα παιδάκια ξένοιαστα έπαιζαν και πλατσούριζαν στις ακρογιαλιές, μια απλή λοίμωξη, ένα κρουλόγημα που συνήθως χρειάζεται μονάχα ένα σιρόπι σε γεύση μπανάνας και μερικές μέρες στο κρεβάτι με τσάι, φρυγανιές και πορτοκαλάδα, η καρδούλα του Φίλιππου δεν άντεξε. Στην τελετή του αποχωρισμού ήταν όλοι εκεί.

Οι γονείς, οι φίλοι, οι συγγενείς.

Οι συμμαθητές του από το Κυριακό σχολείο μαζεύτηκαν στον προθάλαμο της εκκλησίας και μαζί με τη δασκάλα τους προχώρησαν χωρίς δισταγμό προς το μέρος που ήταν ακουμπισμένο και σκεπασμένο το άψυχο κορμάκι του φίλου τους.

Δεν κρατούσαν λουλούδια για να καλύψουν την τραγική και θλιβερή πραγματικότητα του θανάτου, ούτε πεταλούδες.

Κρατούσαν μόνο ένα μεγάλο, ξύλινο, άδειο αυγό.

Το άφησαν δίπλα του και σκουπίζοντας τα δακρυσμένα ματάκια τους παρηγορημένοι γύρισαν και κάθισαν στις θέσεις τους.

«Ο τάφος είναι άδειος. Ο Χριστός αναστήθηκε. Ο τάφος είναι άδειος» θυμήθηκαν και χαμογέλασαν.

Πηγή: otheosagapiesti.blogspot.gr